

La màgia de les mans netes

Vet aquí que una vegada hi havia una classe plena de nens i nenes molt curiosos. Cada dia, abans d'esmorzar, la mestra Laia els deia amb un somriure:

—Abans de menjar, ens hem de rentar les mans!

La majoria dels alumnes anaven corrents cap a la pica, obrien l'aixeta, agafaven sabó i es fregaven molt bé els dits, els palmells i fins i tot entre les ungles.

Però en Biel sempre tenia molta pressa.

—Jo ja tinc les mans netes! —deia, encara que acabés de jugar al pati, tocar la sorra, agafar pedres i passar-se les mans pels cabells.

Un dia, després de jugar a pilota, en Biel va entrar a classe amb molta gana. A sobre de la taula hi havia un entrepà bonícssim de formatge.

—Mmmm! —va dir—. Me'l menjaré ara mateix!

La seva amiga Ona el va mirar i li va dir:

—Biel, primer renta't les mans. Has estat jugant al pati.

—No cal! —va respondre ell—. No veig res brut.

L'Ona va pensar un moment i va agafar una lupa de la classe.

—Potser no ho veus, però això no vol dir que no hi sigui.

De sobte, la lupa va començar a brillar. Era una lupa màgica! Quan en Biel va mirar-se les mans a través d'aquell vidre especial, va fer un salt enrere.

—Uaaaaau! Què és això?

A les seves mans hi havia uns puntets petitíssims que saltaven, ballaven i reien. Eren microbis!

—Som tan petits que no ens pots veure! —cridaven els microbis—. Però ens agrada viatjar de mà en mà, i encara més si algú menja sense rentar-se!

En Biel es va quedar bocabadat. Va mirar el seu entrepà i després les seves mans.

—Així que... si menjo ara, aquests microbis poden entrar dins meu?

—Exacte —va dir la mestra Laia amb calma—. Per això rentar-se les mans és tan important. Ens ajuda a cuidar-nos i també a cuidar els altres.

En Biel no va perdre ni un segon. Va anar cap a la pica, va obrir l'aixeta i va agafar sabó.

Primer es va mullar les mans.
Després es va posar sabó.
Va fregar els palmells, el dors de les mans, entre els dits i sota les ungles.

Va comptar fins a vint cantant una cançó.
Finalment, es va esbandir bé i es va eixugar amb una tovallola neta.

Quan va tornar a mirar-se les mans amb la lupa màgica, els microbis ja no hi eren.

—Oh! Han desaparegut! —va dir content.

—No és màgia —va explicar l'Ona—. És sabó!

Tots van riure.

Des d'aquell dia, en Biel sempre es rentava les mans abans de menjar, després d'anar al lavabo, després de jugar al pati i quan arribava a casa. També recordava als seus companys que les mans netes ajudaven a estar sans i feliços.

I així, en aquella classe, tothom va aprendre una gran lliçó: encara que la brutícia no sempre es vegi, rentar-se les mans és una manera senzilla i molt important de cuidar-nos.

I catacric, catacrac, amb les mans ben netes aquest conte s'ha acabat.